

¹ صَلَاةٌ لِحَبَقُوقَ النَّبِيِّ عَلَى الشَّجَوِيَّةِ، ² يَا رَبُّ، قَدْ سَمِعْتُ خَبَرَكَ فَجَزَعْتُ. يَا رَبُّ، عَمَلَكَ فِي وَسْطِ السِّنِينَ أَحْيَيْهِ. فِي وَسْطِ السِّنِينَ عَرَّفْ. فِي الْقَصَبِ أَذْكَرُ الرَّحْمَةِ. ³ اللَّهُ جَاءَ مِنْ تَيْمَانَ، وَالْفُؤُوسُ مِنْ جَبَلِ فَارَانَ. سِيَلَاهُ. جَلَالُهُ غَطَّى السَّمَاوَاتِ، وَالْأَرْضُ امْتَلَأَتْ مِنْ تَسْبِيحِهِ. ⁴ وَكَانَ لَمَعَانُ كَالنُّورِ. لَهُ مِنْ يَدِهِ شُعَاعٌ، وَهُنَاكَ اسْتَبْرَأَ قُدْرَتِهِ. ⁵ قَدَامَهُ ذَهَبَ الْوَبَا وَعِنْدَ رِجْلَيْهِ خَرَجَتِ الْخُمَى. وَقَفَ وَقَاسَ الْأَرْضَ. تَطَرَّ قَرْجَفَ الْأُمَمِ وَذُكَّتِ الْجِبَالُ الدَّهْرِيَّةُ وَخَسَفَتْ أَكَامُ الْقَدَمِ. مَسَالِكُ الْأَرْلِ لَهُ. ⁷ رَأَيْتُ خِيَامَ كُوشَانَ تَحْتَ بِلْيَةٍ. رَجَفَتْ شُقُقُ أَرْضِ مِذْيَانَ. ⁸ هَلْ عَلَى الْأَنْهَارِ حَمِيٍّ يَا رَبُّ، هَلْ عَلَى الْأَنْهَارِ عَصَبُكَ، أَوْ عَلَى الْبَحْرِ سَخَطُكَ حَتَّى أَتُكَ رَكِبَتْ خَيْلُكَ، مَرْكَبَاتُكَ مَرْكَبَاتُ الْخَلَاصِ. ⁹ عَزَّيْتَ قَوْسُكَ تُعْرِسُهُ. سُبَاعِيَّاتُ سِهَامِ كَلِمَتِكَ. سِيَلَاهُ. شَقَّقْتَ الْأَرْضَ أَنْهَارًا. ¹⁰ أَبْصَرْتُكَ فَقَرَعَتِ الْجِبَالُ. سَبَلُ الْمِيَاهِ طَمَأَ. أَغْطَتِ اللَّجَّةُ صَوْتَهَا. رَفَعَتْ يَدَيْهَا إِلَى الْعَلَاءِ. ¹¹ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَقَفَا فِي بُرُوجِهِمَا لِنُورِ سِهَامِكَ الطَّائِرَةِ، لِلْمَعَانِ بَرَقَ مَجْدُكَ. ¹² يَعْصِبُ حَطَرْتُ فِي الْأَرْضِ، بِسَخَطِ دُشْتِ الْأُمَمِ. ¹³ خَرَجْتَ لِحَلَاصِ شَعْبِكَ، لِحَلَاصِ مَسِيحِكَ. سَخَفْتَ رَأْسَ بَيْتِ الشَّرِّيرِ مُعَرِّبًا الْأَسَاسَ حَتَّى الْعُقَى. سِيَلَاهُ. ¹⁴ تَقَبَّتْ بِسِهَامِهِ رَأْسَ قَبَائِلِهِ. عَصَفُوا لِنَشِيتِي. ابْتِهَاجُهُمْ كَمَا لِأَكْلِ الْمُسْكِينِ فِي الْخُفْيَةِ. ¹⁵ سَلَكَتِ الْبَحْرُ بِحَيْلِكَ، كَوْمَ الْمِيَاهِ الْكَثِيرَةِ. ¹⁶ سَمِعْتُ قَارَتَعَدَتْ أَحْشَائِي مِنْ الصَّوْتِ رَجَفَتْ شَقَاتِي. دَخَلَ النَّحْرُ فِي عِظَامِي، وَارْتَعَدْتُ فِي مَكَانِي لِاسْتَرْيَحَ فِي يَوْمِ الصَّيْقِ، عِنْدَ صُعُودِ الشَّعْبِ الَّذِي يَرْحُمُنَا. ¹⁷ قَمَعَ أَنَّهُ لَا يُزْهِرُ النَّبْتُ، وَلَا يَكُونُ حُمْلٌ فِي الْكُرُومِ، يَكْذِبُ عَمَلُ الزَّيْتُونَةِ، وَالْحُقُولُ لَا تَصْنَعُ طَعَامًا. يَنْقُطُ الْعَنَمُ مِنَ الْخَطِيرَةِ، وَلَا يَقَرُّ فِي الْمَدَاوِدِ. ¹⁸ قَائِي أَبْتَهَجُ بِالرَّبِّ وَأَفْرَحُ بِإِلَهِ خَلَاصِي. ¹⁹ الرَّبُّ السَّيِّدُ قَوَّتِي، وَيَجْعَلُ قَدَمِي كَالْأَيْبَالِ، وَبِمَشِيئَتِي عَلَى مُرَفَقَاتِي. لِرَئِيسِ الْمُغْتَنِينَ عَلَى آلَائِي دَوَاتِ الْأَوْتَارِ.

¹ Dies ist das Gebet des Propheten Habakuk für die Unschuldigen: ²HERR, ich habe dein Gerücht gehört, daß ich mich entsetze. HERR, mache dein Werk lebendig mitten in den Jahren und laß es kund werden mitten in den Jahren. Wenn Trübsal da ist, so denke der Barmherzigkeit. ³Gott kam vom Mittag und der Heilige vom Gebirge Pharan. (Sela.) Seines Lobes war der Himmel voll, und seiner Ehre war die Erde voll. ⁴Sein Glanz war wie ein Licht; Strahlen gingen von seinen Händen; darin war verborgen seine Macht. ⁵Vor ihm her ging Pestilenz, und Plage ging aus, wo er hin trat. ⁶Er stand und maß die Erde, er schaute und machte beben die Heiden, daß zerschmettert wurden die Berge, die von alters her sind, und sich bücken mußten die ewigen Hügel, da er wie vor alters einherzog. ⁷Ich sah der Mohren Hütten in Not und der Midianiter Gezelte betrübt. ⁸Warst du nicht zornig, HERR, in der Flut und dein Grimm in den Wassern und dein Zorn im Meer, da du auf deinen Rossen rittest und deine Wagen den Sieg behielten? ⁹Du zogst den Bogen hervor, wie du geschworen hattest den Stämmen (sela!), und verteiltest die Ströme ins Land. ¹⁰Die Berge sahen dich, und ihnen ward bange; der Wasserstrom fuhr dahin, die Tiefe ließ sich hören, die Höhe hob die Hände auf. ¹¹Sonne und Mond standen still. Deine Pfeile fuhren mit Glänzen dahin und dein Speere mit Leuchten des Blitzes. ¹²Du zertratest das Land im Zorn und zerdroschest die Heiden im Grimm. ¹³Du zogst aus, deinem Volk zu helfen, zu helfen deinem Gesalbten; du zerschmettertest das Haupt im Hause des

Gottlosen und entblößtest die Grundfeste bis an den Hals. (Sela.)¹⁴ Du durchbohrtest mit seinen Speeren das Haupt seiner Scharen, die wie ein Wetter kamen, mich zu zerstreuen, und freuten sich, als fräßen sie die Elenden im Verborgenen.¹⁵ Deine Rosse gingen im Meer, im Schlamm großer Wasser.¹⁶ Weil ich solches hörte, bebt mein Leib, meine Lippen zittern von dem Geschrei; Eiter geht in meine Gebeine, und meine Kniee beben, dieweil ich ruhig harren muß bis auf die Zeit der Trübsal, da wir hinaufziehen zum Volk, das uns bestreitet.¹⁷ Denn der Feigenbaum wird nicht grünen, und wird kein Gewächs sein an den Weinstöcken; die Arbeit am Ölbaum ist vergeblich, und die Äcker bringen keine Nahrung; und Schafe werden aus den Hürden gerissen, und werden keine Rinder in den Ställen sein.¹⁸ Aber ich will mich freuen des HERRN und fröhlich sein in Gott, meinem Heil.¹⁹ Denn der HERR ist meine Kraft und wird meine Füße machen wie Hirschfüße und wird mich auf meine Höhen führen. Vorzusingen auf meinem Saitenspiel.